

Заліг, заліг козаченько

Микола Костомаров

Заліг, заліг козаченько
Та й не підведеться;
Товариші вертаються,
Хворий застається!

- Товаришу, рідний брате,
Маю умирати.
Ой дай же, мій товаришу,
До родини знати.

Нехай мене стара мати
Не кляне, не лає;
Нехай править панахиду,
В царство проводжає.

Рідна мати, рідна мати!
Рідна Україна!
Зостається на Вкраїні
Молода дівчина.

Бодай вона не марніє
З великого горя,
Що зоставсь її миленький
Край синього моря.

Бодай вона мене зрадить,
Як її я зрадив:
Обіщавсь її любити –
Смерть собі принадив.

Над дівчачий голосочок
І тихую мову
Злюбив слухать сиву хвилю
В глибокому морю;

Над рум'яное личенько
І білу руку

Злюбив, шельма, цілувати
Гостру каменяку.